

El casalot de la Salamandra - La maledicció de Can Farrés de Dalt

Matadepera

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Carrer del Mas Sallés, 26
Alçada: 569

Coordenades:

Latitud: 41.61667
Longitud: 1.99932
UTM Est (X): 416630
UTM Nord (Y): 4607701

Classificació

Número de fitxa 08120 - 90
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII-XIX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Cultural
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Can Ferrers de Dalt](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 18/12/2020 - 17:03

Descripció

La llegenda del Casalot de la Salamandra o també coneguda com La maledicció de can Farrés de Dalt diu així:

“El casalot de les Pedritxes, antigament can Farrés de Dalt, es troba a uns dos quilòmetres al nord del poble de Matadepera, entre la serra de les Pedritxes i la riera de les Arenes. En Bernat, pastor i extraordinari coneixedor de la zona, explica la maledicció que va caure sobre aquesta casa, coneguda després de la tragèdia com al “mas Maleït”.

Tot va succeir quan vivia al mas la tercera generació de masovers. Van tenir un any de pluges generoses i d'excel·lents collites. El bestiar tenia més i millors cires, les abelles feien més mel, les vinyes estaven plenes de raïm, el cereal prometia com mai, l'hort donava els millors productes d'aquelles contrades i la caça era abundant. El Tonet i la Margarida, que en aquell moment eren els masovers, veient com es presentava l'anyada no es van estar de res i van comprar un cavall jove, calçat i roba nova.

Però un dia que plovia molt va arribar al mas una salamandra. La nena peita la va veure i en va quedar meravellada pels colors de la seva pell, de manera que se la va endur a la cuina de la casa per jugar-hi. Amb un pal la feia caminar i li donava cops. Quan va arribar la mare la va renyar fort, la va fer anar a dormir sense sopar i va fer fora de casa aquella bestiola a cops d'escombra. L'endemà tota la família era morta, menys la criatura que havia anat a dormir sense sopar.

Uns familiars es van endur la criatura, però pensant-se que els duria mala sort van acabar portant-la a un asil. Al cap d'uns mesos una família que venia del Pirineu va ocupar el mas maleït sense fer cas als veïns. Però els veïns, convençuts com estaven que la salamandra tornava cada nit a comprovar que els antics masovers eren ben morts, van començar a sentir odi pels nous ocupants de la casa. Però aquests, malgrat tot, se sentien feliços perquè la collita es presentava esplèndida.

El cas és que una nit la dona es va despertar sobtadament perquè veia una estranya claror fora de casa. Quan van sortir a mirar què passava van veure com el foc destruïa tots els camps de cereal. El masover, desesperat, va agafar una falç i va començar a segar el blat amb la intenció d'aturar el foc, però aquest era massa poderós i ho va haver de deixar a punt de perdre ell mateix la vida. L'endemà a trenc d'alba, aquella família va carregar un carro i van deixar el mas. Al cap d'uns mesos van arribar al mas uns masovers nous, però també aquests van ser víctimes de la superstició dels veïns. L'endemà van trobar mort tot el bestiar que havien portat a la casa: el cavall, sis cabres, mitja dotzena de gallines i el gos. Des de llavors aquell mas no ha tornat a estar mai més habitat i va apassar a ser anomenat el casalot de la Salamandra. Encara avui el casalot causa temor als veïns d'aquella contrada, que creuen que l'ànima dels quatre morts encara habita la casa i que la salamandra els visita cada nit per demostrar el poder del seu verí”.

Observacions:

La llegenda ha estat transcrita íntegrament del llibre de Jordi Suades i David Sanz (2000).

Història

Aquesta casa també era coneguda amb el nom del Casalot o Casalot de les Pedritxes.

El primer document on trobem referenciat un mas Ferrers és a *l'Speculo* del Monestir de Sant Llorenç del Munt. Es tracta d'una venda feta per Joan Bosc, fill de Jaume Bosc, de Terrassa, a Bartomeu Roure, d'una

peça de terra a Sant Joan de Matadepera, en el lloc dit camp Palomer (...). *Termena a sol ixent amb el mas del Plano, i part amb el camí Real. A migjorn i a ponent, amb el camp del mas Ferrers (...). Fet així el 27 de desembre del 1408. Clos per Bertomeu Gili, notari de Terrassa. Sant Joan de Matadepera* (Ferrando: 1987, 71).

Bibliografia

SERRANO, Vicenç (1971). *Els misteris de Can Farrés de Dalt*, pàg. 11. Joan Morral. Terrassa.

SUADES MARIGOT, J.; SANZ PÉREZ, David (2000). *Històries i llegendes de Sant Llorenç del Munt i l'Obac*. Farell editors.

